

Schattig.

Tekst: Elian Hattinga van 't Sant

Ik heb me wel eens afgevraagd wat mensen beweegt om een hond tot in perfectie te trainen. Als gedragsmens ben ik meer geïnteresseerd in spontaan optredend gedrag. Maar knap vind ik het wel, dat eindeloze passen en meten tot je ieder foutje, ieder oneffenheidje hebt weggewerkt. Creatief ook, want om steeds weer te bedenken hoe je het volgende er ingeslopen probleempje oplost, moet je een hele trukendoos tot je beschikking hebben en daar ook nog zelf van alles aan toe kunnen voegen. Geduld heb je nodig, eindeloos geduld, en je moet precies weten waar je naar toe werkt. Alles moet gericht zijn op het bereiken van het hoogste: de perfecte uitvoering. Alles wat je doet, moet daarvan in dienst staan.

Ik weet uit eigen ervaring dat het een jippie-gevoel geeft als je hond op een wedstrijd iets perfect doet. Maar het betekent vaak ook dat je je hond moet laten voldoen aan - steeds strengere - eisen die mensen bedacht hebben; aan een standaard, die weinig ruimte overlaat voor de eigenheid van iedere hond. En dat laatste is nu net wat honden voor mij zo leuk maakt: de heel eigen manier waarop zij invulling geven aan een verzoek of opdracht. Ik vind die individuele verschillen vaak zo leuk, dat ik ze niet eens weg wil trainen, ook al voldoet mijn hond daarmee op een wedstrijd niet meer aan de standaard.

Een van de handige oefeningen uit de obedience die ik mijn honden als pup altijd leer is 'plat'. Daarbij worden ze geacht vanuit 'af' op hun zij te gaan en te blijven liggen met hun kop plat op de grond. Dat laatste is vooral moeilijk, want veel honden willen weten wat er gebeurt en tillen dus hun kop op; zeker als ze in de tussentijd wat horen of uit hun ooghoek zien. Bij Britt was 'plat' een groot succes. Zij kon eindeloos doodstil blijven liggen terwijl er van alles om haar heen gebeurde. Zelfs bij een demonstratie op de grote hondententoonstelling in Utrecht verroerde ze minutenlang geen vin terwijl een andere hond een 'dansje' rondom maakte. Dat lag niet zozeer aan mijn trainerskwaliteiten, maar aan haar stabiele, rustige karakter en haar volledige vertrouwen in alles en iedereen.

Bij Jenna is het me nooit gelukt om haar een officiële 'plat' te leren. Op de een of andere manier ging er iets fout in mijn uitleg aan haar. Jenna legde haar kop wel neer, maar op mijn voet. Daarbij bleef ze gewoon in de 'af' stand liggen. Ze was van uiterst goede wil, maar begreep maar niet dat ze op haar zij moest gaan liggen. Zei ik 'plat' dan plofte haar kop onmiddellijk op mijn voet. Zelfs als ik een eindje van haar afstond, trok ze bij het horen van 'plat' gauw een sprintje om voor me neer te vallen en haar kopje op mijn voet te leggen. Ik vond het zo schattig, dat ik nooit pogingen heb ondernomen om haar een officiële 'plat' te leren, omdat ik bang was dat ze dit dan niet meer zou doen.

Ook Saartje doet geen officiële 'plat' en opnieuw heb ik geen behoefte om dat te veranderen. Saartje is nogal ongeduldig en doet alles vol overgave. Dus bij het horen van 'plat' gooit ze zich op haar rug en trappelt met alle vier haar poten in de lucht. Ook dat is een allercharmants gezicht en dus laat ik het zo. Net zoals het pootje dat ze geeft, als ze een dummy afgeeft. Saartje maait bij alles en nog wat uit spel met haar poten en als je een hand voor haar neus houdt, geeft ze uit zichzelf een poot. Dus als ik wat uit haar bek wil aanpakken - bal, dummy, speeltje, mijn sokken - dan krijg ik er vanzelf een pootje bij, en als ze haast heeft, wordt het een high five. Ook dat is uiterst vertederend en dus probeer ik het vooral niet te veranderen.

Een standaard uitvoering trainen met het oog op een wedstrijd? Het lukt me niet. Ik vind er veel te veel leuks mee verloren gaan!